

**A csődeljárásban nyilvántartásba vett hitelezői igény bejelentése az eredménytelen csődeljárást követő felszámolási eljárásban szükségtelen. Besorolását azonban automatikusan nem tartja meg, azt a felszámoló jogosult más kategóriába sorolni, illetve a korábban elismertként nyilvántartásba vett hitelezői igényt vitatottá minősíteni, és azt eldöntés végett a bíróság elé terjeszteni [1991. évi XLIX. tv. (Cstv.) 28. § (2) bek. f/ pont, 46. § (6) bek.].**

Az elsőfokú bíróság végzésével a hitelezők kifogásának részben helyt adott és kötelezte a felszámolót, hogy a felszámolási ütemtervet a végzés jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül mutassa be a hitelezők részére, egyebekben a kifogást elutasította.

Az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezés szempontjából releváns részében megállapította, a hitelezők 2010. október 18-án érkezett beadványukban nyújtottak be kifogást a felszámolóval szemben, amelyben előadták: a 2010. szeptember 30-án kelt levelükben kérték a felszámolót, hogy adjon tájékoztatást az adós pénzügyi-gazdasági helyzetéről, és különösen azon elemzésekről, adatokról és szempontokról, amelyekre tekintettel a felszámoló elhatározta az adós tevékenységének beszüntetését. Azt is kérték a Cstv. 46. §-ának (2) bekezdése alapján, hogy a felszámoló az adós nyitó felszámolási mérlegét és a tevékenység megszüntetésének ütemtervét is küldje meg részükre. Álláspontjuk szerint a felszámoló ezeket az iratokat és tájékoztatást a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 5. § a) pontja, 31. § (1) bekezdés a/ pontja, 34. § (3) és 39. § (3) bekezdése alapján 8 munkanapon belül lett volna köteles megküldeni, azonban ennek a kötelezettségének nem tett eleget. Mindezekre tekintettel azt kérték az elsőfokú bíróságtól, hogy kötelezze a felszámolót a megjelölt okiratok megküldésére és a kért tájékoztatást megadására.

A felszámoló ellenkérelmében a kifogás elutasítását kérte. Kérelmét azzal indokolta, hogy a hitelezők az adós felszámolási eljárásában nem minősülnek hitelezőknek, így őket a kifogás előterjesztésének joga nem illeti meg. Arra is hivatkozott, hogy a hitelezők bejelentett igényének nyilvántartásba vételére nincs jogszerű lehetőség, mivel a hitelezői igények alaptalanok. Közölte, hogy a felszámolási eljárásban hitelezői választmány megalakítására nem került sor; a kifogást előterjesztő hitelezők pedig nem rendelkeznek elismert és nyilvántartásba vett követelések 10%-át elérő hitelezői igénnyel, továbbá nem minősülnek a Cstv. 8.§ (1) bekezdésében meghatározott szervek képviselőinek. Rögzítette az elsőfokú bíróság: a hitelezők – hivatkozva a Cstv. 3. § (1) bekezdésének c/ pontjára – előadták, hogy az említett jogszabályhely nem tesz különbséget vitatott, illetve nem vitatott hitelezői igények között, és a hitelezői jogok gyakorlását minden hitelező részére egyaránt biztosítja.

Az elsőfokú bíróság a kifogást részben alaposnak találta.

Ismertette a Cstv. 5. §-ának a/ pontját, 34. § (3), 39. § (3), 46. § (1), (2) bekezdését megállapította, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján hivatalos tudomása van arról, a 9.Fpkh.01-10-000479/15., illetve a 9.Fpkh.01-10-000478/15. számú végzésével a felszámoló intézkedését megsemmisítve kötelezte a felszámolót, hogy a kifogást előterjesztő hitelezők által bejelentett hitelezői igényeket vegye nyilvántartásba és azokat vitatott követelésként terjessze a bíróság elé. A vitatott hitelezői igény elbírálására vonatkozó eljárások folyamatban vannak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a hitelezők elismert hitelezői követeléssel nem rendelkeznek, erre tekintettel velük szemben a felszámolónak nem áll fenn a Cstv. 5. § a/ pontjában megjelölt tájékoztatási kötelezettsége, mely egyébként is csak az adós vagyoni és pénzügyi helyzetére terjed ki. Ezért az elsőfokú bíróság a kifogást e vonatkozásban elutasította.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak alaptalannak találta a hitelezőknek azt a hivatkozását, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezők igényei az azt megelőző csődeljárás szerinti besorolásnak megfelelően minősülnek, mivel a Cstv. erre vonatkozó tiltó szabályának hiányában a felszámoló módosíthatja a korábbi besorolást.

Az elsőfokú bíróság végzését a hitelezők támadták meg fellebbezéssel, az elsőfokú bíróság végzésének részbeni megváltoztatását és kifogásuknak történő helyt adást kérték.

Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság végzése megalapozatlan: a hitelezők a felszámolónál 2010. szeptember 30-án, azaz hetekkel a Legfelsőbb Bíróság választottbíróági ítéletet érvénytelenítő határozatának meghozatala (2010. október 12.) előtt terjesztették elő kérelmüket. Ebben az időpontban a Cstv. 28. § (2) bekezdés f/ pontjára tekintettel a hitelezők nem vitásan, az összes hitelezői követelés több mint 90%-át kitevő bejelentett és elismert hitelezői igényrel rendelkeztek. A kifogás elbírálásánál nem egy közel egy évvel későbbi állapotból kellett volna kiindulni, hanem a kifogás elbírálására a kifogás benyújtásakor irányadó tényállás alapján kellett volna döntenie az elsőfokú bíróságnak. Ismételten előadták azt a korábban már felhozott álláspontjukat, nincs olyan rendelkezése a Cstv-nek, amely a felszámoló részére lehetőséget biztosítana arra, hogy a csődeljárásban már elismertként nyilvántartásba vett hitelezőket a nyilvántartásból törölje. Erre csak és kizárólag a bíróság jogosult, azonban a jelen ügyben ilyen döntést egyetlen bíróság sem hozott. Ebből következik, hogy a hitelezők a csődeljárásban rögzített pozíciójukat továbbra is megőrizték.

Az „adós” a fellebbezésre tett észrevételében – tartalmilag – az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részében a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a kifogás alapossága vizsgálata során nem hagyhatók figyelmen kívül az időközben történt, az ügy érdemére kiható események, nevezetesen a felszámoló hitelezők igényének nyilvántartásba vételére kötelezése, illetve a folyamatban lévő vitatott hitelezői igény tárgyában folyó eljárás. A felszámoló jogosult a korábban elismertként nyilvántartásba vett hitelezői igényt a korábbihoz képest más kategóriába sorolni, illetve a korábban nem vitatottként nyilvántartásba vett hitelezői igényt vitatott hitelezői igénynek minősíteni és azt eldöntés végett a bíróság elé terjeszteni [Cstv. 46. § (6) bekezdés]. Mivel az adott ügyben a hitelezői igény elismertként való nyilvántartásba vételére nem magában a felszámolási eljárásban, hanem az azt megelőző csődeljárásban került sor, a felszámolási eljárásban nem lehet automatikusan nem vitatott hitelezői igényként tekinteni a bejelentett hitelezői igényekre, a törvény rendelkezése szerint pusztán annak ismételt bejelentése mellőzhető [Cstv. 28. § (2) bekezdés f/ pont.]. Olyan törvényi rendelkezést a Cstv. nem tartalmaz, amelynek alapján a hitelező követelésének a csődeljárásbeli – a felszámolástól némileg eltérő – besorolási helyzetét megtartaná. A Cstv. 5. § a/ pontja kifejezetten a bejelentett és elismert hitelezői követelések legalább 10%-át képviselő hitelezőt, hitelezők csoportját ruházza fel az itt szabályozott tájékoztatás kérésének jogával.

A fentiek alapján tehát az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a hitelezők igényét a felszámolási eljárásban jelenleg nem lehet nem vitatott hitelezői igénynek tekinteni, s ennek következtében helyes álláspontot foglalt el a hitelezők tájékoztatási igényét illetően is.

A hitelezők a fellebbezésben olyan tény, körülményt vagy jogi érvet nem hoztak fel, amelyek az elsőfokú bíróság alapján helyes döntését megkérdőjelezhetnék volna.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság végzését a Cstv. 6. §-ának (3) bekezdése és a Pp. 259. §-a értelmében megfelelően alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. (Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.45.486/2011.)